

Lê Minh Đức dịch

SAMANTHA SHANNON

Thăng khúc

nhà nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

NHÃ NAM | PHIÊU LƯU LY KỲ

ondon năm 2059.

Những con phố của nó đã chiếm trọn trái tim Paige Mahoney, đã biến cô thành Mộng Mơ Mặt Tái, thành Bướm Đêm, và giờ đây, thành Diêm Hậu. Ở trên đỉnh cao muôn trượng, cai trị giới thần thị London.

Nhưng London cũng hủy diệt cô, thay đổi cô hoàn toàn. Nơi mà anh họ cô từng bảo cô không bao giờ được đến; nơi cứu rỗi và cũng nguyên rủa cô.

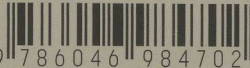
Là tập 3 của bộ *Mùa Xương, Thăng Khúc* tiếp tục dõi theo hành trình của Paige Mahoney, cô gái muốn tháo bỏ xiềng xích cho London khỏi Mỏ Neo. Khi cô quay lưng lại với thầy cũ và đối diện những kẻ thù hung bạo, nhiệm vụ ổn định thế giới ngầm đứt gãy chưa bao giờ khó khăn như vậy. Triều đại của cô sẽ mau chóng lụi tàn, hay rút cuộc bùng lên thành ngọn lửa khổng lồ thiêu rụi Mỏ Neo?

nhà nam
www.nhanam.vn

ISBN: 978-604-69-8470-2

9 786046 984702

Giá: 150.000đ

8 935235 220744

Thăng khúc

THE SONG RISING

© 2017 by Samantha Shannon.

International Rights management: Susanna Lea Associates

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam.

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của nhà xuất bản và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền. Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

SAMANTHA SHANNON

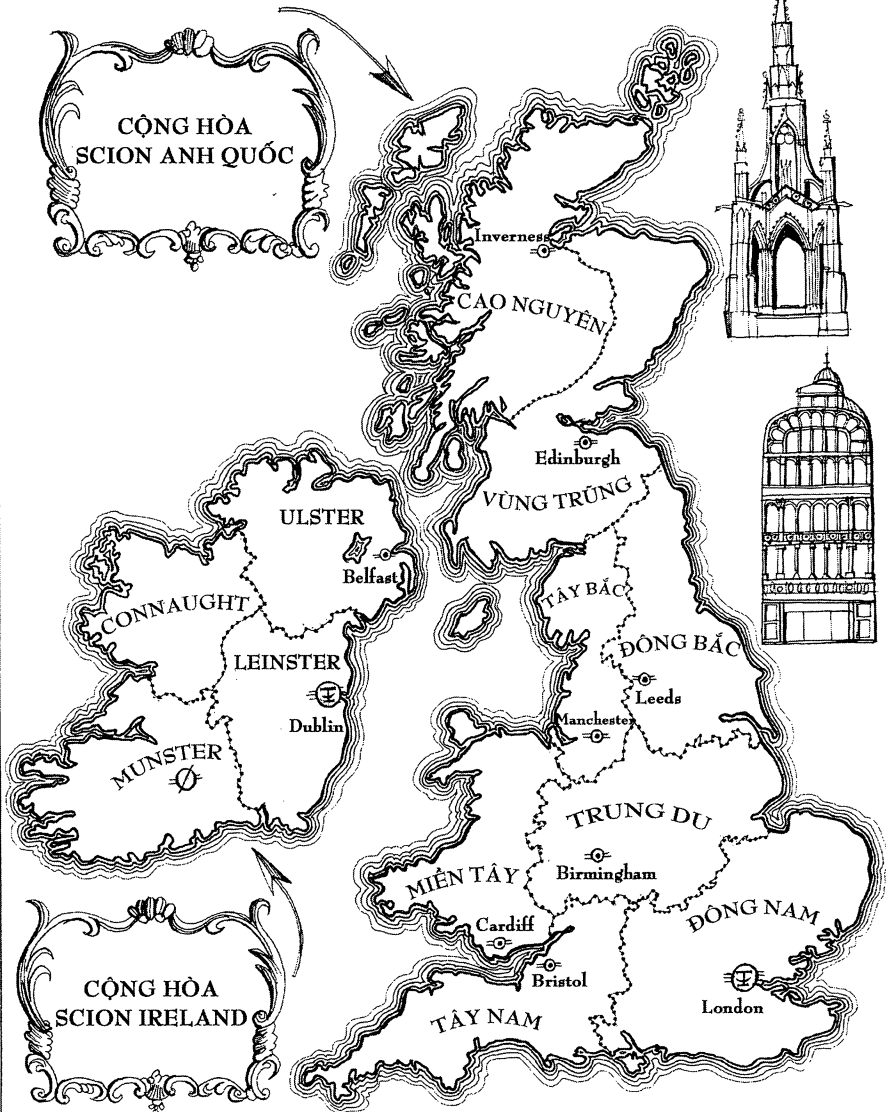
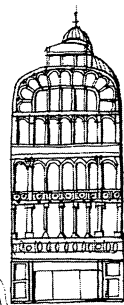
Thăng khúc

LÊ MINH ĐỨC dịch

Tặng những người phải câm lặng

*Chúng ta đều khiếp sợ nỗi lặng thinh
Trong giọng nói có lời đòi tiền chuộc...*

Emily Dickinson

	Thủ đô
	Thành
	Quê hương Paige

Nguyệt Hội

DIÊM HẬU, Paige Mahoney,
còn gọi là Bướm Đêm hoặc Mộng Mơ Mặt Tái

CÁC ĐỒNG TỬ, Nicklas Nygård,
đồng tử tối cao, còn gọi là Áo Ảnh Đỏ,
và Eliza Renton, còn gọi là Thi Thân Tuấn Tử

CHỈ HUY TỐI CAO

của Hội đồng Phi tự nhiên

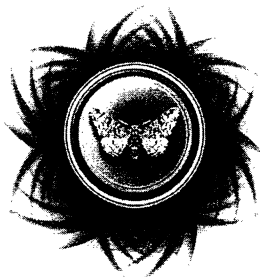
Khu I - Ognena Maria - chiến lược
Khu II - Chúa Tiêu Đẳng - tuyển mộ
Khu III - Tom Thi Sĩ - liên lạc
Khu IV - Minty Wolfson - tuyên cáo
Khu V - Wynn Ní Luain - y tế
Khu VI - Nữ Hoàng Ngọc Trai - nhu yếu phẩm

CHỈ HUY TỐI CAO

của quân Ranthen

Terebellum, Hộ vương tộc Sheratan - tài chính
Arcturus, Hộ vương tộc Mesarthim - huấn luyện

KHÔNG NƠI AN TOÀN, KHÔNG ĐẦU HÀNG

Mở đầu

MÔNG 2 THÁNG MƯỜI MỘT NĂM 2059

Anh sáng đốt cháy cặp mắt đi mượn của tôi. Tôi vẫn đang ở trong một cơ thể khác, vẫn đứng trên mặt sàn đó, nhưng tất cả đã thay đổi.

Môi ông ta nở nụ cười. Mắt ông ta lấp lánh như xưa, như thể tôi vừa đem tin tốt từ nhà đấu giá về. Ông ta mặc áo gi lê đen thêu hình những mỏ neo vàng móc vào nhau, và cổ thắt cà vạt đỏ thẫm. Một bàn tay đi găng lụa nắm chặt cây gậy bằng gỗ mun.

“Tôi thấy là cô đã nắm vững kỹ năng nhập hồn từ xa rồi đấy nhỉ,” ông ta nói. “Cô *đúng* là đầy những điều kinh ngạc.”

Tay cầm của cây gậy bằng sứ, có hình đầu một con ngựa trắng.

“Ta tin là,” Nashira nói, giọng nhẹ nhàng, “ngươi đã quen biết Đại tổng quản của ta rồi.”

Tôi phà ra hơi thở đầu tiên kể từ khi thấy ông ta.

Ông ta đã tìm cách ngăn chặn tôi. Kẻ sâu bọ mưu mô ấy đã bắt tôi câm lặng suốt bao tuần, ngăn tôi tiết lộ với thế giới về sự tồn tại của người Rephaite. Vậy mà giờ ông ta lại ở đây, thoải mái với chúng như với cái bóng của chính mình.

“Ồi trời. Cô nuốt mất cái lưỡi chôm được ấy rồi sao?” Jaxon phun ra một tiếng cười trầm trầm. “Phải, Paige ạ, tôi đang ở đây, với người Rephaite. Ở ngay Chắp chính viện, mang trên mình chiếc mỏ neo! Cô thất kinh đấy à? Cô có thấy ôi-choáng-quá không? Đây có phải là một *cú sốc* khủng khiếp đối với giác quan mong manh của cô không?”

“Tại sao?” tôi thì thào. “Thế quái nào ông lại ở đây, Jaxon?”

“À, làm như tôi có lựa chọn ấy. Cô mà làm Diêm Hậu, nghiệp đoàn yêu quý của tôi chắc chắn sẽ tự diệt vong. Vì vậy, tôi đã quyết định quay về với nguồn cội của mình.”

“Nguồn cội của ông ấy à?”

Nụ cười của ông ta nở rộng hơn.

“Cô đã chọn nhầm phe rồi. Hãy theo phe này, cô em ạ,” ông ta tiếp tục, như thể tôi chưa hề nói gì. “Tôi không thể cho cô biết tôi đau đớn nhường nào khi thấy cô nằm trong túi lũ Rephaite đáng khinh tự gọi mình là *quân Ranthen*. Không như Vua Đồng Nát, tôi đã luôn tin là cô có thể được cứu khỏi cuộc tẩy não của chúng. Khỏi sự... quyến rũ của Arcturus. Tôi tưởng cô phải tỉnh táo hơn là mù quáng nghe lệnh một kẻ đã từng là chủ nhân của mình cơ đấy.”

Tôi lạnh lùng nhìn ông ta. “Giờ ông đang yêu cầu tôi làm chính điều đó đấy thôi.”

“Trúng phóc.” Trên má ông ta có một vết bầm mới. “Với Terebellum Sheratan, cô chỉ là một quân tốt tiện lợi trong một trò chơi cũ rích. Arcturus Mesarthim chẳng là gì khác ngoài món nhử của bà ta. Mỗi câu của bà ta. Ở đặc khu trùng giới, hần nhận bảo hộ cô theo lệnh bà ta, để cuốn hút cô vào lưới của bọn Ranthen. Và cô, cô em của tôi - cô đã cắn câu... và ai cũng nhìn ra điều đó ngoại trừ cô.”

Một luồng hơi lạnh toát cảnh báo cho tôi biết có điều gì đó không ổn. Ở một nơi khác trong thành, ai đó đã chạm vào cơ thể tôi.

“Đây là trận chiến cô không thể thắng đâu. Đừng phá hoại nghiệp đoàn, người đẹp của tôi ạ,” Jaxon nói êm như ru. “Nó không được dựng nên để làm vũ khí chiến tranh, và cô không sinh ra để làm chỉ huy. Hãy lùi lại khỏi miệng vực đi. Tất cả những gì chúng tôi ở Chắp chính viện muốn là bảo vệ cô - cô và công năng kỳ diệu của cô. Nếu chúng tôi phải vật cánh cô để ngăn cô lao mình vào lửa thì cũng đành vậy.” Ông ta chìa tay ra. “Hãy đến với chúng tôi, Paige. Hãy đến với tôi. Tất cả những chuyện này có thể tránh được.”

Ông ta đã khiến tôi choáng váng. Cả hai chúng tôi đều biết vậy. Nếu ông ta nghĩ có thể dọa tôi thì ông ta sẽ phải cố gắng hơn.

Một luồng run rẩy nữa. Tôi cảm thấy mình đang rơi ra khỏi mộng trường của kẻ xa lạ này, quay về với vòng tay của thanh khí.

“Tôi thà chết cháy,” tôi nói.

Não tôi là chất lỏng, chảy qua mũi tôi và xuống ngực tôi. Tôi phải thoát ra, phải hít không khí vào phổi...

Một bàn tay nắm lấy cánh tay tôi. Ai đó đang nói với tôi, gọi tên tôi. Tôi giật mặt nạ ôxy ra, mở cửa, và lao đảo ngã nhào ra khỏi xe, thổ hỗn hển. Cú ngã khiến những vết khâu bên sườn tôi đứt tung, làm áo tôi ướt đẫm.

Jaxon Hall có thể là rất nhiều thứ, nhưng tôi không tin nổi là ông ta lại tìm đến Scion. Ông ta đã tạo dựng sự nghiệp cho mình bằng cách sống dưới bóng của chúng, chứ không phải trong tay chúng.

Những vết thương từ cuộc tử thí lại nóng rực trên thân tôi, đau rần rật, sâu hoắm trên lưng tôi. Tôi lao vào màn đêm, trượt xuống những bậc thang đầy rêu trơn tuột dẫn xuống sông Thames, và khuyu gối bên mép nước, nơi tôi đưa tay lên ôm chặt đầu và nguyện rửa sự ngu ngốc của chính mình. Làm sao, *làm sao* tôi lại không thể lường trước được điều này? Hẳn phải có manh mối nào đó chứ. Giờ ông ta sẽ là kẻ thù đáng gờm nhất của chúng tôi, tài sản quý giá nhất của mỏ neo.

Tôi sẽ tìm các đồng minh khác, ông ta đã nói với tôi sau cuộc tử thí. *Hãy coi chừng: cô sẽ còn gặp lại tôi.*

Lẽ ra tôi nên giết phắt ông ta ở Vòng Hoa Hồng luôn cho rồi. Lưỡi dao đã gí vào cổ ông ta, nhưng tôi quá yếu đuối để cắt một nhát.

Một đồng minh từ xa xưa, Nashira đã nói vậy. *Người đã quay về với ta... sau hai mươi năm đằng đẵng xa cách.*

Một tiếng quát từ đằng xa khiến thời gian ngừng trôi,

hoặc khiến nó bắt đầu trở lại. Tôi ngồi gục bên bờ sông, vòng tay quanh mình.

Tôi đã quyết định quay về với nguồn cội của mình.

“Không,” tôi thì thào. “Không, không phải ông. Không phải ông...”

Ông ta đã đứng cạnh bọn Sargas một cách vô cùng thoải mái. Không giống một kẻ mới nhìn thấy chúng lần đầu tiên cách đó vài giờ. Và còn nhiều điều khác tôi đã gạt sang bên, những điều tôi đã không thấy sau tấm bịt mắt. Ông ta luôn giàu có hơn các nghiệt chủ khác. Riêng rượu ngải thôi đã tốn cả gia tài ở chợ đen, vậy mà hầu như đêm nào ông ta cũng uống. Làm cách nào ông ta lại nhảy từ kẻ khố rách áo ôm lên thành ông hoàng như vậy? Chắc chắn không chỉ nhờ việc viết lách của ông ta: những tập sách mỏng đó đâu có kiếm ra tiền. Rồi còn cả việc ông ta đã dẫn đầu cuộc giải cứu tôi từ đặc khu mà không có kế hoạch tẩu thoát - thật là ngớ ngẩn. Ông ta không phải loại người mù quáng lao đầu vào bất kỳ thứ gì. Nhưng nếu trước kia ông ta đã từng rời khỏi đặc khu... nếu ông ta đã *biết* là có đường ra - hoặc nếu bọn Sargas đã *cho phép* ông ta đưa tôi đi...

Một đồng minh từ xa xưa. Hai mươi năm đằng đẳng. Đó là những từ duy nhất tôi cần để khám phá ra Jaxon Hall đã từng là ai, và giờ là ai. Tôi không có bằng chứng xác thực, nhưng tôi biết - tôi biết, từ tận tâm can mình - rằng bản năng của tôi đã đúng.

Ông ta không chỉ là một kẻ phản bội đơn thuần.

Ông ta chính là kẻ phản bội đó.

Kẻ đã phản bội quân Ranthenn cách đây hai mươi năm để đổi lấy sự tự do từ bọn Rephaite.

Kẻ chịu trách nhiệm cho những vết sẹo trên lưng Hộ vương.

Kẻ đã để những người bạn tù của mình chết gục ở đặc khu.

Và tôi là đồng tử của ông ta. Cánh tay phải của ông ta.

Tiếng bước chân lạo xạo phá vỡ tiếng ù ù trong tai tôi. Qua khóe mắt, tôi thấy Hộ vương khom người ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi phải cho hắn biết. Tôi không thể chịu đựng điều này một mình.

“Em biết ai đã phản bội ông hai mươi năm trước,” tôi nói. “Em biết ai đã khiến ông có những vết sẹo đó.”

Im lặng. Tôi nhận ra mình đang run lấy bầy.

“Ở đây không an toàn,” cuối cùng Hộ vương nói. “Chúng ta có thể bàn về việc này ở thính phòng.”

Những ý nghĩ rối tung như dây thép gai trong đầu tôi. Tôi là con rối của tất cả, bị mắc kẹt trong hàng ngàn sợi dây.

Nick chạy đến chỗ lan can trên đầu chúng tôi. “Dân Vệ,” anh hét lên. “Hộ vương, đem cô ấy lên đây!”

Hộ vương đứng nguyên tại chỗ. Tôi sợ rằng hắn sẽ không thể đọc được vẻ mặt của tôi - rằng tôi sẽ phải tự mình thốt ra cái tên đó - nhưng khi từng khoảnh khắc trôi qua, tôi thấy hắn dần hiểu ra, cũng như tôi đã hiểu ra. Một ngọn lửa bùng lên trong mắt hắn.

“Jaxon.”

PHẦN I

Vị thần trong máy

Diêm Hậu

Chiến tranh thường được gọi là trò chơi, vì lý do thích đáng. Cả hai đều có người đối đầu nhau. Cả hai đều có các bên. Cả hai đều có thể khiến ta thua cuộc.

Chỉ có một khác biệt duy nhất.

Mọi trò chơi đều là một ván bài. Điều cuối cùng bạn muốn khi tham gia một cuộc chơi là sự chắc chắn. Nếu bạn chắc chắn thắng thì sẽ chẳng còn trò chơi nào nữa.

Nhưng trong chiến tranh, chúng ta lại thêm khát sự chắc chắn. Chẳng tên ngốc nào lại tham gia chiến tranh mà không có niềm tin chắc như đinh đóng cột rằng mình có thể thắng, rằng mình sẽ thắng; hay ít nhất là khả năng thua cuộc cũng nhỏ đến mức cái giá đầm máu phải trả cho mỗi nước đi là đáng kể. Ta không tham chiến chỉ cho vui, mà là để chiến thắng.

Câu hỏi đặt ra là liệu chiến thắng, liệu bất kỳ kết cục nào, có thể bào chữa cho cách ta chơi hay không.

27 THÁNG MƯỜI MỘT NĂM 2059

Trong trung tâm khu thương mại, London đang bùng cháy. Ở khu Cheapside, Didion Waite, thi sĩ giang hồ và đối thủ truyền kiếp của Jaxon Hall, đang gào thét bên đông đồ nát của một nhà thờ điêu tàn. Trước kia nó vốn là một địa danh của thủ đô, còn giờ chỉ là một mớ gạch vụn cháy đen, bốc khói.

Với bộ tóc giả rắc phấn và chiếc áo đuôi tôm, Didion luôn khiến người ta chú ý ngay cả khi xét theo tiêu chuẩn của Scion

London, nhưng mọi người đang quá bận tâm với tấn kịch nên chẳng ai chú ý đến một tên điên đơn độc - tất cả trừ những người trong số chúng tôi đã đáp lại tiếng gọi của gã. Chúng tôi đứng ở đầu một con ngõ, đeo mặt nạ và khoác áo choàng, nhìn ngắm những gì còn lại của nhà thờ Thánh Mary-le-Bow. Theo báo cáo của các thấu thị địa phương thì một vụ nổ đã thổi bay nền móng của nhà thờ vào khoảng nửa đêm. Lúc này, vài tòa nhà gần bên vẫn còn cháy bùng bùng, và ở bên kia phố, một dòng chữ đã được phun lên tường:

VINH DANH NHIẾP HỒN TRẮNG VĨ ĐẠI
DIÊM LA ĐÍCH THỰC CỦA LONDON

Một bông hoa màu hoàng hôn đã được vẽ bên cạnh dòng chữ. Hoa sen cạn. Theo ngôn ngữ của các loài hoa, nó có nghĩa là *chinh phục*, hoặc *quyên luyến*.

“Hãy đưa kẻ khốn khổ đó ra khỏi đây,” Ognena Maria, một trong các chỉ huy của tôi, nói. “Trước khi Scion kéo đến.”

Tôi miễn cưỡng tiến lên giúp đỡ. Didion đã yêu cầu tôi đích thân có mặt, nhưng tôi không thể đánh liều nói chuyện với gã, nhất là khi gã đang trong tình trạng này. Chắc gã muốn tôi bồi thường thiệt hại cho gã bằng tiền trích từ kho bạc của Diêm Hậu, và theo kinh nghiệm, tôi biết gã sẽ chẳng ngần ngại lột mặt nạ tôi cho cả phố thấy nếu tôi từ chối. Tốt nhất là không nên để gã thấy tôi trong lúc này.

“Để tôi đi.” Eliza kiểm tra xem mũ trùm có cài chắc không. “Chúng tôi sẽ đưa gã về Phố Grub.”

“Cẩn thận nhé,” tôi nói.

Chị rảo bước về phía Didion, giờ đang dấn tay lên mặt đường rải đá cuội và gào thét không ra lời lẽ gì. Maria theo sau, ra hiệu cho đám làm thuê của bà đi cùng.

Tôi lùi lại chỗ Nick. Chúng tôi đội loại mũ trùm mùa đông mới thành một từ mấy tuần nay, loại mũ có thể trùm gần hết mặt, nhưng giờ tôi đã dễ nhận ra đến mức có lẽ cả cái mũ ấy cũng không thể bảo vệ được tôi.

Sau cuộc tỉ thí - khi tôi đấu với Jaxon Hall, nghiệt chủ và đồng thời là thầy của chính mình, để giành quyền cai trị các đấu thị ở London - Nick đã thôi làm cho Scion và biến khỏi tầm ngắm của chúng, chỉ ở lại đủ lâu để trộm mấy thùng nhu yếu phẩm y tế và rút nhiều tiền mặt hết mức có thể từ tài khoản của anh. Chỉ mấy ngày sau, mặt anh đã hiện lên trên màn hình bên cạnh mặt tôi.

“Em có nghĩ đây là do Jaxon không?” Anh hất hàm về phía cánh đồ nát ở nhà thờ.

“Đám trung thành với ông ta.” Hơi nóng của vụ cháy làm mắt tôi khô khốc. “Dù kẻ dẫn dắt chúng là ai thì hẳn cũng đang bắt đầu lôi kéo một đội quân rồi.”

“Chỉ là một lũ quấy phá tép riu thôi. Không đáng để em phải bận tâm.”

Giọng anh đầy quả quyết, nhưng đây đã là lần thứ ba một địa danh của nghiệp đoàn bị tấn công chỉ trong vòng có ba ngày. Lần trước, chúng đã càn quét Chợ Old Spitalfields, khiến đám con buôn chết khiếp, và cướp bóc các gian hàng. Những kẻ tấn công coi Jaxon là Diêm La đích thực, bất chấp việc ông ta vắng mặt rõ ràng. Ngay cả sau khi tôi cho họ biết sự thật, họ vẫn không tin rằng Nhiếp Hồn Trắng, nghiệt chủ oai phong của khu I-4, lại cùng một giuộc với Scion.

Xét rộng ra thì đây chỉ là một phiên toái nhỏ nhất; phần lớn các đấu thị đều ủng hộ tôi. Nhưng thông điệp mà cuộc tấn công này đưa ra đã quá rõ ràng: tôi vẫn chưa được tất cả các thần dân tâm phục. Ấu cũng là việc không tránh khỏi khi làm Diêm Hậu, tôi đoán vậy. Kẻ tiền nhiệm của tôi, Haymarket Hector, đã bị rất nhiều người căm ghét. Những kẻ tuân lệnh hẳn làm vậy chẳng qua là vì sợ, hoặc vì được hẳn trả công hậu hĩnh.

Didion khóc thét lên khi gã được Maria cùng Eliza xốc dậy và dẫn đi. Tiếng gã bị át bởi tiếng còi xe cứu hỏa của Scion. Nó có thể dập tắt đám cháy ở các tòa nhà bên cạnh, nhưng ai cũng có thể thấy là nhà thờ đã vô phương cứu vãn - cũng như Juditheon, nhà đấu giá dưới hầm nhà thờ. Chúng tôi rút lui, để lại một mảnh vữa trong lịch sử của mình bị cuốn trôi.

Nếu là trước kia thì có lẽ tôi đã khóc thương nơi này. Tôi đã bỏ ra bao nhiêu giờ đồng hồ ở Juditheon, xia những khoản tiền kéch xù của Jaxon ra mua những vong Didion không có quyền bán - nhưng từ khi phát hiện ra bản chất của Jaxon, mọi ký ức của tôi về quãng đời làm đồng tử cho ông ta đã bị nhuộm bẩn, bị một lớp màng mờ đục che phủ. Tôi chỉ muốn cào hết chúng vào một cái hố, lấp đất lên, và xây cất lại trên một cái nền mới.

“Nhà an toàn gần nhất là ở Ngõ Áo Choàng,” Nick nói.

Chúng tôi lên vào một phố hẹp khác, tránh ra vòng lửa quanh nhà thờ. Tôi đi trước mở đường. Nick kiểm tra xem có máy quay an ninh không. Từ sau vụ tử thí, chúng tôi không còn là các tội phạm phi tự nhiên nữa, mà đã trở thành những mầm cách mạng mới trỗi dậy, với cái giá treo trên đầu chúng tôi mỗi ngày một tăng. Dù chúng tôi chưa có động thái nào chống lại Scion, chúng đã biết mục đích của chúng tôi.

Tôi phải tự hỏi chúng tôi có thể sống sót ở thủ đô bao lâu nữa. Chúng tôi ra ngoài khuya như thế này là rất nguy hiểm, nhưng khi Didion gọi, tôi muốn đến; để gã thấy chúng tôi ở cùng một phe. Dù sao thì gã cũng là địch thủ truyền kiếp của Jaxon, nên giờ có thể coi là một đồng minh tiềm năng.

Nhà an toàn ở Ngõ Áo Choàng là căn hộ một buồng do một gái ăn sương cũ thuê, cô ta rất sốt sắng muốn tìm mọi cách giúp Nghiệp Hội. Không như phần lớn các tòa nhà của chúng tôi, căn hộ này có lò sưởi, tủ lạnh và giường chiếu đáng hoàng. Hơi ẩm thật dễ chịu sau một đêm dài trên phố. Suốt mấy tuần vừa rồi, nhiệt độ đã tụt hẳn và hầu như ngày nào cũng có tuyết rơi, khiến cả London trắng xóa như một chiếc bánh sinh nhật phủ kem. Tôi chưa bao giờ gặp một mùa đông nào khắc nghiệt đến vậy. Cứ mỗi khi đặt chân ra ngoài là mũi và má tôi lúc nào cũng đỏ au, còn mắt thì giàn giụa nước.

Thấy tôi từ chối cái giường, Nick liền nằm phịch xuống đó. Ít ra anh cũng được nghỉ ngơi mấy tiếng. Một thoáng trắng chiếu vào khuôn mặt xanh xao của anh, làm hằn sâu những nếp nhăn vẫn khiến trán anh rúm lại kể cả khi ngủ. Tôi nằm trên xô pha trong bóng tối, nhưng quá căng thẳng nên không

thể chop mắt được lâu. Hình ảnh nhà thờ cháy rực, hứa hẹn cảnh điều tàn sắp tới, đã đóng dấu vào tâm trí tôi. Nó nhắc tôi nhớ rằng dù Jaxon Hall không còn ở đây nữa, ông ta vẫn chưa hề bị quên lãng.

Sáng hôm sau tôi bắt taxi dù đến Cối Xay, một khu công nghiệp đổ nát ở Silvertown - một trong số nhiều tòa nhà bỏ hoang đã được chúng tôi trưng dụng trên khắp thành. Đây là nơi đặt đơn vị lớn nhất của chúng tôi.

Thay đổi cấu trúc của nghiệp đoàn với mục đích tối hậu là biến nó thành một đội quân có khả năng chiến đấu với Scion là nhiệm vụ không dễ dàng. Tôi đã chấm dứt hệ thống cũ với các lãnh thổ và các động, mặc dù tôi vẫn cố gắng giữ thành viên các băng với nhau nếu có thể. Giờ các thầu thị trong nghiệp đoàn được chia thành những đơn vị. Mỗi đơn vị đặt tại một vị trí khác nhau, chỉ các thành viên trong đơn vị và nghiệt chủ hoặc nghiệt bà khu đó mới được biết, và họ sẽ nhận lệnh qua một chỉ huy cấp cao. Các thần dân của tôi không lấy gì làm thích thú khi việc liên lạc bên ngoài đơn vị bị hạn chế, nhưng chỉ có cách đó thì chúng tôi mới sống sót nổi. Đó cũng là cách duy nhất để tránh được Jaxon, vì ông ta nắm rõ nghiệp đoàn cũ như lòng bàn tay.

Giờ thì bất kỳ ai bị bắt cũng chỉ có thể khai ra với kẻ thù vị trí của một số người cụ thể mà thôi. Chúng tôi sắp có chiến tranh với Scion, và trong chiến tranh, chúng tôi không thể liều lĩnh bất kỳ điều gì.

Khi tới Cối Xay, tôi lên cầu thang. Leon Wax, một trong những vô minh hiểm hoi làm việc với Nghiệt Hội, đang ở cuối hành lang tầng trên trong chiếc xe lăn, phân phát các gói nhu yếu phẩm, như xà phòng và nước đóng chai, cho hai bốc sư vừa mới tới. Leon đã sáu mươi và đầu đang hói, còn da ông thì nâu bóng.

“Chào cô, Paige,” ông nói.

“Leon.” Tôi gật đầu với hai người mới đến đang trở mắt nhìn tôi. “Chào mừng đến với đơn vị.”

Cả hai bọn họ đều có vẻ hơi choáng. Chắc họ đã nghe nhiều về tôi: con bé đồng tử đậm lén sau lưng nghiệt chủ của mình, kẻ mộng hành có đồng minh từ thanh khí. Tôi thoáng tự hỏi tôi có đúng như họ mong đợi không - những gì họ thấy bây giờ chỉ là một cô gái mất tâm quăng. Tóc tôi đã trở lại màu bạch kim, chỉ còn độc một lọn đen phía trước. Bằng chứng duy nhất cho thấy tôi đã tham gia cuộc tử thí là những vết bầm tím đang mờ dần và một lần sưng rõ mồn một trên quai hàm tôi, chỗ da thịt bị một thanh đoản kiếm cửa vào. Bằng chứng cho thấy tôi có thể chiến đấu và chiến thắng, ghi rõ trên mặt tôi.

Một trong hai người mới đến - một cô nàng tóc đỏ da tái xanh - thậm chí còn nhún gối chào nữa. “X... xin cảm ơn, thưa Diêm Hậu. Chúng tôi rất vinh dự được là một phần của Nghiệt Hội.”

“Cô không cần nhún gối đâu.”

Để họ lại cho Leon chăm sóc, tôi lên tầng trên cùng. Những vết thương nặng nhất của tôi vẫn còn đau rần rật, nhưng chúng tôi còn vừa đủ thuốc để tôi kiểm soát được cơn đau.

Trung tâm giám sát nằm cách mười một tầng. Khi bước vào, tôi thấy Tom Thi Sĩ và Chúa Tiêu Đẳng - hai chỉ huy cấp cao của tôi - đang ăn sáng và nghiền ngẫm một tấm bản đồ thành có vẽ vị trí của các máy quét lá chắn dò mới được cài đặt: mối lo mới nhất của chúng tôi. Numen nằm la liệt giữa đồng giấy tờ và máy tính xách tay trên bàn: đá bối, chìa khóa, một con dao, và một quả cầu thủy tinh to bằng nắm tay.

“Chào buổi sáng, thưa Diêm Hậu,” Chúa Tiêu nói.

“Chúng ta có rắc rối đây.”

Tom nhướn cặp mày sâu róm lên. “Kìa, sáng ra ai lại chào nhau như thế. Tôi còn chưa kịp uống xong cà phê cơ mà.” Ông kéo ghế cho tôi ngồi. “Có chuyện gì nào?”

“Bọn ủng hộ Jaxon đã thiêu rụi hầm Juditheon.”

Ông thở dài. “Maria kể cho bọn tôi rồi. Lũ tép riu thôi.”

“Dù thế thì chúng ta cũng không thể làm ngơ chuyện này thêm được nữa.” Tôi tự rót cho mình một tách cà phê. “Chúng

ta cần thống nhất nghiệp đoàn, và làm thật nhanh. Tìm một người thay thế Jaxon sẽ là khởi đầu tốt." Tôi nói với chính mình thì đúng hơn là nói với họ. "Hai vị thế nào rồi?"

"Ngày nào cũng có thêm tân binh," Chúa Tiêu đáp. "Tất nhiên là chúng ta cần nhiều hơn thế này nhiều, nhưng hiện giờ thì tôi chưa thấy có gì đáng ngại. Nhiều thấu thị có vẻ khoái việc tham gia Nghiệt Hội, và càng nhiều người tham gia thì sẽ càng có nhiều người mạnh dạn theo chân họ đến với chúng ta."

Tom gật đầu. "Chúng tôi vừa cứu được một cặp đêm qua - thanh đồng. Họ bị lá chắn dò bắt. Tôi đã thấy ảo ảnh việc đó sẽ xảy ra; Chúa Tiêu liền cử người đến chỗ mà chúng tôi biết là họ đang trốn." Ông hắng giọng và liếc nhìn Chúa Tiêu. "Chuyện họ kể lại... khá thú vị. Họ nói máy quét đã báo động, nhưng họ không *nhìn* thấy nó. Họ chỉ nghe tiếng còi thôi."

Tôi nhú mày. Scion đã bắt đầu lắp đặt máy quét lá chắn dò ở đường tàu điện ngầm - một diễn biến mới không hay chút nào - nhưng chúng to đến mức khá dễ tránh. "Chắc chắn họ phải nhìn thấy nó chứ - máy quét to lắm kia mà. Chuyện xảy ra ở đâu?"

"Tôi chưa được nghe hết chi tiết."

"Cử đồng tử của ông đi tìm hiểu đi. Tôi không thích chuyện này chút nào."

Trước khi đi, tôi còn thó một cái bánh gừng đút túi, làm Tom phải vội vàng vợ những cái bánh còn lại bỏ vào hộp cho an toàn.

Dưới tầng, trong phòng tập, ánh sáng ban ngày tràn qua những ô cửa sổ vỡ, đổ bóng lốm đốm lên nền xi măng và máy móc bỏ không. Phần lớn trần nhà đã bị sập xuống; ta có thể nhìn thấu lên tận bầu trời màu xám ngọc trai. Ở đây có các vòng tròn để thành viên của đơn vị có thể luyện tập chiến đấu bằng thể lực cũng như bằng vong, và cả một khu tập ném dao nữa.

Theo lệnh của Terebell, quân Ranthen thường xuyên đến thăm các đơn vị để giúp tân binh của chúng tôi tập luyện. Pleione Sualocin đang ở trong vòng đấu bên trái phòng, dạy

cách đấu vong. Các thấu thị vây quanh mộ đều ngậy người ra vì vị huấn luyện viên này.

“Khi bề vong tiếp xúc với huyền quang đối thủ của các người, các vong sẽ phóng ra một loạt các hình ảnh đáng sợ, khiến đối thủ bị mất phương hướng. Tuy nhiên, bề vong yếu sẽ có thể bị chệch hướng hoặc phá vỡ. Để giữ vững được, các bề vong cần được kết thật chặt. Theo phàm ngữ, chúng ta gọi đây là phép *kết bề*.” Mộ chìa một bàn tay đeo găng ra trước mặt, đan các vong vào với nhau. Khi nhìn thấy tôi, mộ liền thả chúng ra và nói với các học viên, “Trong tòa nhà này có đủ vong cho các người luyện tập đấy. Đi đi.”

Cả lớp chạy đi. Một số khẽ chào “Diêm Hậu” khi đi qua tôi. Pleione nhìn theo họ.

“Bá cử đã nhờ ta báo với người rằng ngài sẽ đến kiểm tra các đơn vị của Khu I vào ngày mai,” mộ nói với tôi.

“Được.”

Ánh sáng trong trông mắt mộ mờ nhạt; mộ đang đổi. Tôi đã cấm tất cả quân Ranthen ăn các thấu thị do tôi cai quản, bắt họ phải rình bắt những thấu thị không thuộc nghiệp đoàn. Việc đó khiến họ cáu.

“Terebell rất thất vọng,” mộ nói tiếp, “vì người đã không thành công trong việc loại bỏ ảnh hưởng của tên đại phản nghịch ở London.”

“Tin tôi đi, tôi đang cố đây.”

“Ta khuyên người hãy cố hơn thế, mộng hành.”

Mộ tránh tôi một quãng thật xa trong lúc quay đi. Giờ tôi đã quen với việc đó rồi.

Lòng căm ghét chung dành cho Jaxon đã giữ chúng tôi đoàn kết, nhưng mỗi đoàn kết ấy mong manh vô cùng. Giờ toàn thể quân Ranthen đã biết ông ta chính là kẻ đã phản bội họ trong cuộc nổi dậy đầu tiên chống lại tộc Sargas, gia tộc cai trị người Rephaite. Tôi không dám chắc họ có tha tội cho tôi vì có liên quan tới ông ta hay không. Dù sao thì tôi cũng đã làm việc cho tên đại phản nghịch, kẻ thù không đội trời chung của họ, suốt ba năm liền - thật khó tin là tôi lại chưa bao giờ nhận ra điều gì, chưa bao giờ khám phá được bí mật bản thủ của ông ta.

Có mấy thẩu thị đang đấu tay đôi gần đó. Một chiêm sư cuốn một bè vong lại và ném nó vào một huấn luyện viên người Rephaite khác, đang đứng ở giữa vòng tròn.

Hộ vương. Hấn nhanh nhẹn vung tay lên xé toạc bè vong, khiến các vong bay tán loạn.

Arcturus Mesarthim chẳng là gì khác ngoài món nhừ của bà ta.

Hấn khề quay đầu lại. Tôi đứng nguyên tại chỗ, tay ôm tách cà phê.

Ai cũng thấy được điều đó ngoại trừ cô.

Chiêm sư nọ thở dài và lùi lại. Một thoáng sau, Hộ vương ra hiệu cho hai thẩu thị khác bước tới.

Đầu tiên là Felix Coombs, một trong những người còn lại sống sót sau Mùa Xương. Nó bước vào vòng tròn và đổ nước đầy một bát để khán thủy. Đối thủ của nó là Róisín Jacob, một tà chiêm, với bím tóc đen muốt mồ hôi. Từ sau khi tôi ra lệnh thả hết các tà chiêm ra khỏi khu ổ chuột Đảo Jacob, con bé đã toàn tâm toàn ý phụng sự cho đại nghĩa, ngày nào cũng tập luyện hàng giờ liền. Hộ vương đứng khoanh tay.

"Felix," hấn nói, làm thằng bé giật thót mình - nó vẫn len lét khi ở gần người Rephaite, "ngươi đang đi lom khom kìa. Ta đảm bảo là một tên Dân Vệ vẫn sẽ thấy ngươi."

Felix đối mặt với Róisín, con bé cao hơn nó một cái đầu.

"Róisín, hãy ra đòn chính xác," Hộ vương nói, "nhưng phải để Felix có cơ hội thử kỹ thuật đấy."

"Một cơ hội nhỏ thôi," Róisín đồng tình.

Felix hắng giọng rồi gọi vài vong lại, kết chúng thành bè. Hộ vương đi quanh vòng tròn.

"Quay lưng lại với nhau." Hai đứa làm theo. "Giờ hãy bước ra xa nhau ba bước." Chúng làm theo. "Tốt."

Hấn luôn biến cuộc chiến thành một cuộc đấu tay đôi, một điệu vũ, một thứ nghệ thuật. Một nhóm khán giả đã vây quanh vòng tròn. Trong lúc Felix và Róisín đợi hiệu lệnh, họ hò reo cổ vũ cả hai.

"Ba," Hộ vương đếm, "hai, một."

Felix chém tay xuống. Các vong bay theo tay nó thành

một vòng cung mềm mại và lao vào bát nước, khiến mặt nước rung lên và thanh khí căng ra. Tôi nhướng mày. Khi các vong lại vươn lên, kéo theo một chuỗi những giọt nước lấp lánh, Róisín không thèm nương tay nữa mà đột ngột nhảy xổ về phía Felix. Con bé dùng nắm đấm hất tay Felix lên và đẩy nó vào vòng dây rồi bấu ngón tay vào vai nó. Cả người Felix giật bắn lên, khiến các vong hốt hoảng bỏ chạy. Nước bắn tung tóe khắp nơi trong lúc nó trượt xuống ngã một đống trên sàn nhà.

“Thua, tao chịu thua rồi,” nó hét lên giữa những tràng cười. “Đau quá, Róisín! Mày làm gì thế?”

“Cô ấy đã dùng công năng của mình để chống lại ngươi,” Hộ vương nói. “Róisín là một chiêm cốt tài năng. Xương của ngươi đã phản ứng lại với tiếp xúc từ tay cô ấy.”

Felix co rúm người. “Xương của tôi ấy à?”

“Chính xác. Chúng được bao bọc trong da thịt, nhưng sẽ luôn đáp lại lời gọi của một chiêm cốt.”

Mọi người vỗ tay khen ngợi chiến thắng của Róisín. Tôi đặt tách cà phê xuống và vỗ tay theo. Điều chỉnh lại một chút, Hộ vương đã biến phép chiêm cốt của con bé thành một công năng thiết thực - nó có thể dùng để tự vệ. Ngay cả việc Felix làm cũng không có gì giống với phép khán thủy tôi đã từng thấy trước kia.

“Đã nói là chúng ta không nên thả chúng ra mà,” một gã thiên cầm rít lên. Tôi nghĩ tên gã là Trenary. “Bọn tà chiêm không thuộc về nơi này.”

“Đủ rồi.” Hộ vương vẫn tiếp tục đi quanh vòng tròn. “Diêm Hậu đã cấm nói năng kiểu như vậy.”

Một số người giật thót. Người Rephaite hóa ra có thánh giác rất tinh tường. Bất kỳ ai khác hẳn đã run sợ trước giọng nói của hắn, nhưng gã thiên cầm nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“Tôi không phải làm theo lời ông, Rephaite,” gã cười khẩy. Felix nuốt khan và ngược lên nhìn Hộ vương. “Tôi chỉ nghe lệnh Diêm Hậu, nếu cô ta có ý định xuất hiện.”

“Vậy thì nghe đây, Trenary,” tôi lớn tiếng. Những cái đầu quay về phía tôi. “Chúng ta không chấp nhận thái độ như vậy nữa. Nếu anh không thể bỏ qua chuyện đó thì hãy ra chỗ

khác. Có lẽ tốt nhất là ra ngoài trời tuyết kia kia.”

Im lặng một thoáng, rồi Trenary hậm hực bỏ ra ngoài, để lại Róisín nghiêng rặng.

“Hộ vương, ngài dạy tôi được không?” Jos Biwott lạnh lạnh lên tiếng, xóa tan mọi căng thẳng. “Tôi chỉ biết hát thôi.”

“Đó không phải là một công năng tầm thường đâu. Tất cả các người đều có thể sử dụng công năng thấu thị của mình để chống lại Scion, nhưng hôm nay ta không còn thời gian nữa.” Những tiếng rên rỉ thất vọng vang khắp căn phòng. “Tuần sau ta sẽ quay lại. Từ giờ tới lúc đó, hãy tiếp tục tập luyện.”

Tôi nhìn đám đông tản ra. Ở đầu bên kia phòng, Hộ vương đã vói tay lấy áo khoác.

Đã nhiên tuần nay chúng tôi chỉ nói với nhau mấy lời cứng nhắc. Tôi không thể chần chừ được nữa. Cố gạt đi nỗi e dè, tôi bước đến chỗ hắn.

“Paige.”

Giọng hắn rót vào tai tôi như rượu vang. Trái tim tôi ngưng đập.

“Hộ vương,” tôi nói. “Đã lâu rồi nhỉ.”

“Quả thế.”

Tôi cố làm ra vẻ đang quan sát khu tập ném dao, nhưng không tập trung nổi. Tôi nhận thấy rõ những cặp mắt đang dán vào chúng tôi, cặp mắt của những người đang nhìn chòng chọc vào Diêm Hậu và huấn luyện viên người Rephaite của họ vói vẻ tò mò không giấu giếm.

“Rất ấn tượng đấy,” tôi nói thành thực. “Làm sao ông dạy được Felix sử dụng phép khảm thủy theo cách đó?”

“Chúng ta gọi nó là *hợp nhất*. Một dạng đấu vong cấp cao dành cho một số loại bốc sư và chiêm sư nhất định. Em đã thấy Phu Nhân Tai Quái dùng cách đó trong cuộc tử thí rồi đấy.” Hắn quan sát một thanh đồng để mình bị nhập. “Một số thấu thị có thể học cách ra lệnh cho một số vong nhất định đem theo numen của mình. Cách này có thể dùng để điều khiển lửa, nước và khói.”

Điều này có thể cho chúng tôi một lợi thế thực sự. Trước khi quân Ranthen tới, bốc sư và chiêm sư chỉ có thể dùng bẻ

vong để chống lại một đối thủ; đó là một phần lý do khiến Jaxon nghĩ rằng họ yếu ớt.

“Gã đó đã lên tiếng chống đối các tà chiêm.” Hộ vương hát hàm về phía Trenary vừa đi ra. “Và, một cách lén lút, gã cũng đã lên tiếng ủng hộ Jaxon làm người cai quản chính danh của Nghiệt Hội. Có vẻ gã thường xuyên trích dẫn những đoạn văn mang tính kích động trong cuốn *Luận về ưu tính giới phi tự nhiên*.”

“Em sẽ bảo Leon để mắt đến gã. Chúng ta không thể để tin tức gì lọt đến Scion được.”

“Tốt thôi.”

Một thoáng im lặng khó xử trôi qua. Tôi nhắm mắt lại chốc lát.

“Thôi,” tôi nói, “em có việc phải lo. Xin phép ông.”

Tôi đi được vài bước về phía cửa thì hắn nói, “Ta đã làm gì khiến em phật ý chẳng, Paige?”

Tôi dừng chân. “Không. Chỉ là em... bạn quá thôi.”

Giọng tôi có vẻ dè chừng quá. Cả hai chúng tôi đều thấy rõ là có gì đó không ổn.

“Tất nhiên rồi.” Thấy tôi im lặng, hắn nói tiếp, nhẹ nhàng hơn, “Em đi lại với ai là do em tự quyết định. Nhưng em hoàn toàn có thể nói chuyện với ta nếu em cần lời khuyên. Hoặc ai đó để lắng nghe.”

Đột nhiên tôi nhận thấy rõ đường quai hàm cứng rắn của hắn, ngọn lửa đang bị ghìm lại trong mắt hắn, và hơi ấm tôi có thể cảm nhận được từ tận chỗ mình đứng. Tôi cũng nhận thấy mình đang gồng người lên. Và bụng dạ thì xốn xang.

Tôi biết tại sao lại như vậy. Biết cái gì ngăn tôi mở lòng với hắn. Không phải là vì điều hắn đã làm. Hắn đã chấp nhận chuyện tôi làm việc cho Jaxon suốt bao lâu nay mà không biết ông ta là ai hay cái gì. Không như các Ranthen khác, hắn không hề đối xử với tôi khác đi. Hắn đã bỏ quá cho sự ngu ngốc của tôi.

Đó là vì lời cảnh báo về hắn mà Jaxon đã nói với tôi. Những lời đó vẫn lớn vồn trong óc tôi. Và tôi không thể nói với hắn điều đó; tôi không thể thừa nhận với hắn rằng Jaxon

Hall, một kẻ chuyên dối trá, đã đầu độc cách tôi nhìn hắn. Rằng Jaxon Hall đã khiến tôi nghi ngờ rằng hắn chẳng là gì ngoài con rối của Terebell.

“Cảm ơn ông. Em biết.” Nhận ra chúng tôi đang thu hút sự chú ý của những người khác ra sao, tôi liền quay đi. “Hẹn sớm gặp ông.”

Phần còn lại của ngày hôm đó tôi dành để kiểm kê lại các nhu yếu phẩm. Khi tôi rời Cối Xay lúc chạng vạng, Nick và Eliza đang đi vào để tìm tôi. Họ đã nhận tin báo khẩn của một nghiệt bà ở Khu II, bà ta tin rằng một đội Dân Vệ đang theo dõi buồng điện thoại công cộng ở khu của bà ta.

“Bà ta nói một số thầu thị của bà ta đã đến đó gọi điện. Một nửa số họ không quay về,” Nick cho tôi biết trong lúc chúng tôi lợi qua tuyết. “Khi bà ta tự mình đến đó thì không hề hấn gì, nhưng bà ta muốn đặt mấy tay làm thuê canh gác quanh đó.”

“Chẳng phải tuần trước cũng xảy ra chuyện tương tự thế này, một thanh đồng đi vào hiệu thuốc rồi biến mất luôn hay sao?” tôi hỏi cộc lốc.

“Đúng thế.”

“Anh đã đích thân đến buồng điện thoại đó chưa?”

“Rồi. Không thấy gì.”

Tôi cúi đầu tránh gió. “Thế thì đừng phí thời gian với chuyện đó nữa.”

“Rồi. Về động chứ?”

Tôi gật đầu. Ra ngoài hôm nay thế là quá lâu rồi, và chúng tôi cần xem lại tình hình tài chính của mình.

Chúng tôi bắt xe đến đường đê Limehouse, rồi từ đó đi bộ, đầu cúi gằm, khăn quấn kín mặt. Dân tiệc tùng đã bắt đầu đổ xô ra đường, phê vì Floxy và vì phấn khích, luồn lách giữa đám cu li cảng từ Đảo Chó lên. Các quán ô xi luôn đông khách trong thời gian trước Tết tháng Mười một, nhất là những quán rẻ tiền ở khu này của thành. Eliza dừng lại ở một máy rút tiền và lén lỏi ra một tấm thẻ ngân hàng móc trộm được.

Thẻ trộm rất hữu ích, mặc dù chỉ có thể dùng cho đến lúc chủ nhân nhận ra chúng đã biến mất. Terebell thường từ chối yêu cầu cấp tiền của tôi, một việc mà tôi tin là bà ta lấy làm thích thú. Nick liếc nhìn qua vai, canh chừng những người qua đường cú vọ, trong khi Eliza nhét thẻ vào máy và nhấp nhíp chân.

Một tiếng còi báo động hú vang.

Nick và tôi cứng người; Eliza giật lùi lại, hít vào một cái thật mạnh. Tiếng còi hú chói tai khiến tất cả mọi người ở quanh đó dồn mắt vào. Trong một khoảnh khắc, chúng tôi chỉ biết nhìn nhau.

Tôi biết âm thanh đó.

Đó là âm thanh máy quét lá chắn dò sẽ phát ra khi nó thấy sự hiện diện của một thấu thị, âm thanh báo trước cảnh bắt bớ - nhưng nó lại đang phát ra từ *bên trong* máy rút tiền.

Và điều đó là không thể. Máy quét lá chắn dò là những cỗ máy công kênh, to bằng cả người. Đứng từ cuối phố cũng nhìn thấy. Nếu cảnh giác, ta có thể không bao giờ gặp phải chúng. Chúng không bị *giấu kín*.

Có đúng thế không?

Tôi nghĩ tất cả những điều này trong một tích tắc trước khi phản ứng.

“Chạy,” tôi quát hai người kia. Ba chúng tôi đồng loạt vùng chạy khỏi cái máy.

“Bọn phi tự nhiên,” ai đó hét lên.

Một bàn tay chộp lấy áo khoác của Nick. Anh vùng nắm đấm, hất tên kia ra. Tôi quay lại thì thấy một đội Vệ Đêm đang tràn từ trong ngân hàng ra, súng bắn flux giương lên sẵn sàng, miệng hét “dừng lại” và “nằm xuống”, giọng chúng gầm ghe thành một tiếng rống khiến mọi người hoảng loạn chạy khắp nơi. Tiếng *cách-xì* báo trước một mũi tiêu flux khiến tôi vội sụp người lăn tròn và rẽ sang phố bên cạnh, kéo Eliza theo. Cú sốc đã khiến tim tôi tăng nhịp; giờ nỗi kinh hoàng xé toạc người tôi, cắt đứt hơi thở tôi. Tôi lâu rồi chưa thấy sợ như thế này, kể từ khi tôi bị Scion bắt và đem đến đặc khu. Ba chúng tôi là những thành viên cấp cao nhất của Nghiệt Hội - chúng tôi không thể bị bắt được.

Chúng tôi lao về khu ổ chuột của đám cu li cảng, ở đó chúng tôi có thể biến mất giữa những túp lều nằm san sát nhau như mê cung. Đúng lúc khu ổ chuột hiện ra trong tầm mắt thì một chiếc xe tải phanh kít lại trước mặt chúng tôi. Chúng tôi quay đi, như những con thú bị dồn vào chân tường, để rồi phải đối mặt với đội Vệ Đêm. Đồng phục của chúng chỉ còn là những vệt đen và đỏ mờ nhòa.

"Chết tiệt," Eliza lầm bầm.

Tôi chậm rãi giơ tay lên. Hai người kia làm theo tôi. Trong khi đội Vệ Đêm đứng thành hình bán nguyệt trước mặt, dùi cui điện sáng lên và súng flux hướng vào người chúng tôi, chắc hẳn đã được nạp đầy phiên bản mới nhất của thứ thuốc đó, tôi liếc nhìn Nick. Huyền quang của anh đang thay đổi, vươn xa hơn vào thanh khí.

Tôi không thể mộng hành được. Tôi đã cố quá sức trong cuộc tỉ thí, và giờ đâm ra quá rệu rã. Quá chậm.

Nhưng như thế không có nghĩa là tôi không thể cho mấy thằng Dân Vệ ăn đất.

Công năng của Nick nổ tung khỏi người anh. Anh khiến chúng hoa mắt bởi một con lũ ảo ảnh; còn Eliza thì đuổi chúng đi bằng một loạt các bè vong. Những bè vong kết cấu phức tạp quay tít quanh chúng, nhốt chúng trong một vòng xoáy mê muội. Trong cảnh hỗn loạn sau đó, tôi nện nắm đấm vào một cái cằm không được bảo vệ và dùng tay kia giật một khẩu súng flux. Xi lanh đạn đạo nảy lên, bắn thẳng một phát vào giữa hai bả vai tên sĩ quan chỉ huy.

Chúng tôi cực kỳ nhuần nhuyễn, chiến đấu như một đội, như chúng tôi đã từng làm trước kia khi chiến đấu với các băng đảng kinh địch. Nick với tay lấy một cái dùi cui điện và thúc cùi chỏ vào một cái mũi. Với một tiếng điện giật xèo xèo, một tên Dân Vệ gục xuống đất. Eliza huých vai vào một tên khác rồi vùng chạy, ném một quả pháo khói quý giá của chúng tôi qua vai. Khi nó vỡ ra và bao bọc chúng tôi trong một màn khói xám dày đặc, tôi bắn thêm một phát phi tiêu nữa rồi chạy theo chị, tay vẫn cầm khẩu súng hết đạn. Tiếng chân của Nick bám sát theo tôi.

Tôi nhảy một cú, vượt qua một bức tường thấp. Chúng tôi bò bên dưới một hàng rào đầy hình vẽ đánh dấu ranh giới của khu ổ chuột, lao về phía túp lều đầu tiên chúng tôi thấy và giật tung tấm bạt dùng làm cửa. Ngay cả khi chúng tôi xông qua những túp lều có người ở, ngay cả khi đám cu li chửi chúng tôi, chúng tôi vẫn không dừng lại. Chỉ đến khi chui ra đầu phía Tây Nam của khu ổ chuột và lên một dải cát đầy dầu bên sông Thames, chúng tôi mới dừng chân. Một bên sườn tôi đau nhói, nhưng nó chẳng là gì so với cái vực thẳm kinh hoàng đang há hoác ra trong thâm tâm tôi.

Chúng tôi đã luôn luôn thận trọng, luôn luôn chắc chắn về khả năng trà trộn của mình. Tôi đã nghĩ không gì có thể chạm tới chúng tôi. Vậy mà chính chúng tôi lại bị tấn công bất ngờ - và suýt nữa dẫn đến hậu họa chết người.

“Cái quái gì thế?” Eliza vừa thở hổn hển vừa nói. “Một máy quét lá chắn dò *được giấu kín* à?”

Tôi run đến mức không trả lời nổi. Chúng tôi phải đi tiếp, nhưng mọi khúc xương, mọi múi cơ của tôi đều phản đối việc tiếp tục chiến đấu. Nick lắc đầu, thở hồng hộc. Cuối cùng, tôi hít đủ một hơi để nói, “Đi nào. Chúng ta phải cảnh báo cho Nghị Hội. Việc này có thể... việc này có thể kết thúc tất cả.”

Khẩn cấp

Tôi lập tức triệu tập một cuộc họp. Đến lúc chúng tôi tới được một chỗ ẩn nấp ở mạn Bắc sông, thì Chúa Tiêu Đẳng, Tom Thi Sĩ và Ognena Maria đã ngồi sẵn ở đó, đang giành nhau chỗ bánh gừng còn lại. Ngồi đối diện họ là Danica Panić, thành viên còn lại của Bảy Ấn đã ở lại với tôi sau cuộc tỉ thí. Theo lệ thường thì tôi sẽ yêu cầu cả sáu chỉ huy tham gia một cuộc họp như thế này, nhưng tôi không muốn tất cả chúng tôi tập trung dưới một mái nhà.

Thấy tôi bước vào, họ cùng đứng dậy. Sườn tôi đau nhói khi tôi hạ mình xuống cái ghế bên cạnh Nick. Cái lạnh buốt giá cũng chẳng làm những vết thương của tôi sau cuộc tỉ thí đỡ hơn chút nào.

“Chuyện gì thế này, Paige?” Maria hỏi. “Có thật vậy không? Một máy quét lá chắn dò bị giấu kín ư?”

Ở đầu bên kia bàn, một ghế còn trống.

“Ta có nên đợi không?” Eliza hỏi, ngồi xuống chỗ của chị bên trái tôi.

“Không,” tôi xẵng giọng đáp.

Sự vắng mặt của Terebell khiến tôi tức điên. Bà ta biết cuộc họp bắt đầu lúc mấy giờ, và không gì có thể quan trọng hơn thế này nữa. Chúng tôi đã luôn lường trước việc Scion tăng cường số máy quét lá chắn dò - chúng đã tuyên bố quyết định lắp đặt thêm nhiều máy nữa - nhưng tưởng là sẽ nhìn thấy chúng từ xa.

“Cảm ơn các vị đã đến dù thông báo rất gấp,” tôi nói. “Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Eliza vừa thử dùng một máy rút tiền, và đã có chuông báo động. Hình như có một máy

quét lá chắn dò được... gắn trong đó." Tôi dừng lại để họ có thể ngẫm nghĩ về điều đó. "Suýt nữa chúng tôi không thoát được."

Mọi người hít vào một hơi. Chúa Tiêu gục mặt vào một bàn tay.

"Việc này với Nghiệt Hội có thể xem là thảm họa," tôi nói. "Nếu không nhìn thấy máy quét, chúng ta sẽ không thể tránh chúng."

"Trong một cái máy rút tiền." Maria cào một bàn tay qua tóc. "Một vật quá bình thường..."

"Việc này có thể giải thích được vụ cái bớt điện thoại bí ẩn," Nick khẽ nói. "Và cả vụ thẩu thị biến mất trong hiệu thuốc nữa."

Tôi đã quá vội vã gạt những báo cáo đó sang bên. "Đây là mối đe dọa lớn nhất với thẩu thị mà chúng ta từng phải đối mặt," tôi nói. "Tùy vào số lượng máy quét giấu kín đã được lắp đặt, ba đẳng cấp đầu tiên - những đẳng cấp có thể bị phát hiện vào lúc này - có lẽ sẽ phải tạm trốn đi ít lâu cho tới khi chúng ta đủ đông để chống lại bọn Dân Vệ. Ở trên phố có thể là quá nguy hiểm."

"Không." Eliza nhìn thẳng vào tôi. "Paige, chúng ta không thể chỉ trốn được."

"Cũng với tư cách là một thanh đồng," Chúa Tiêu ngẩng đầu lên nói, "tôi đồng ý. Bất chấp nguy hiểm, việc đóng băng phần lớn bộ binh của chúng ta như vậy là hoang đường."

"Nhưng để Scion bắt họ thì cũng hoang đường không kém," tôi nói. "Chúng ta còn thẩu thị thuộc các đẳng cấp khác để chạy việc mà."

"Không nhiều lắm."

"Thế là đủ," tôi nói, nhưng có thể thấy là họ không tin như vậy. Maria lắc đầu. "Được. Vậy thì chúng ta phải biết cách tránh máy quét thật giỏi thôi. Và đến lúc chúng ta đối đầu với mối đe dọa này rồi. Hector đã rúc đầu vào cát khi nói đến lá chắn dò, nhưng chúng ta phải đối diện với tính chất nghiêm trọng của việc này. Đây là một vị thần trong cỗ máy. Một con mắt nhìn thẩu được tất cả."

“Và sẽ rất khó để chọc mù được nó,” Danica nói.

Chị đang ngồi trong tư thế chẳng lấy gì làm thoải mái ở đầu kia bàn, hai tay khoanh lại. Tóc chị là một mớ bù xù xoắn tít màu đỏ sẫm, còn mắt chị đỏ ngầu vì làm việc ngoài giờ. Nhờ công việc trong bộ phận kỹ thuật của Scion, chị là nguồn tin tốt nhất của chúng tôi về lá chắn dò.

“Dani,” tôi nói, “chị có biết sẽ có chuyện này không?”

“Tớ biết chúng định lắp đặt các máy quét lớn trên khắp thành, vì thế tớ đã thử lắp một thiết bị để chặn huyền quang của chúng ta nhưng không thành - chuyện đó ai cũng biết cả. Ta cũng biết là sớm muộn gì chúng cũng sẽ nhắm tới một số dịch vụ thiết yếu. Nhưng tớ *không* biết là chúng đã tạo ra một phiên bản có thể được giấu kín.”

“Khỏi nói vòng vo đi. Chị có biết cách nào để loại bỏ được chúng không?”

“Ờ, không thể phá hủy hoặc loại bỏ các máy to bằng tay không được. Ngoài việc các máy đó rõ ràng là được giám sát, chúng còn bị hàn chặt vào chỗ lắp đặt nữa.”

“Cô có biết chúng hoạt động như thế nào không?” Chúa Tiêu cục cằn hỏi Danica. “Cô có biết chút gì về chúng không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Và?”

Chị ném cho ông một cái nhìn hằn học. Nếu có một điều Danica Panic ghét đặc thì đó chính là bị thúc giục.

“Theo thông tấn xã vĩa hè của đám kỹ sư thì các máy quét chạy bằng một nguồn năng lượng trung tâm mà họ gọi là *hạt nhân*,” chị nói, cố tình thốt từng từ thật chậm rãi. “Tôi không biết nó là cái gì, nhưng tôi biết tất cả các máy quét đều được kết nối với nó.”

“Vậy là nếu chúng ta phá được hạt nhân, chúng ta có thể vô hiệu hóa được toàn bộ các máy quét,” tôi nói.

“Theo lý thuyết thì là như vậy. Sẽ giống như là tháo pin ra ấy.”

Tom vuốt râu. “Và cái hạt nhân này nằm ở đâu?”

“Chắc chắn là Cháp chính viện rồi,” tôi nói.

“Chưa chắc,” Danica nói. “Lá chắn dò là dự án của

ScionIDE, vì vậy có lẽ nó sẽ được đặt ở một cơ sở quân đội nào đó.”

ScionIDE. Cơ quan Phòng vệ Quốc tế⁽¹⁾. Quân đội của Scion. Tôi mới chỉ đối mặt với chúng một lần, cách đây mười ba năm, khi chúng tràn vào Ireland qua Dublin.

“ScionIDE,” Maria nhắc lại.

Tôi nhìn bà. Với vẻ mặt kỳ lạ, bà rút trong túi áo ra một hộp đựng thuốc lá bằng da.

“Tôi không biết lá chắn dò lại là đứa con tinh thần của quân đội đấy. Thú vị thật.” Bà rút ra một điếu thuốc rồi châm lửa. “Mối liên hệ với quân đội khiến việc nó có mặt dày đặc càng có vẻ mờ ám hơn.”

Bụng dạ tôi thoáng nôn nao. Chúng tôi có các biện pháp an ninh để bảo vệ chính mình trước bọn Dân Vệ và người Rephaite thù địch, nhưng vào lúc này thì tôi chưa hề nghiêm túc tính đến chuyện quân đội cũng có thể là một mối đe dọa tiềm ẩn. Phần lớn quân đội đóng ở các lãnh thổ của Scion tại nước ngoài.

“Tôi hoàn toàn ủng hộ việc tấn công lá chắn dò, nhưng nếu chọc giận con quái thú ấy, chúng ta phải sẵn sàng nhận một cái đóp ra trò,” Maria nói, “và cái đóp ấy rất có thể sẽ bao gồm cả một kẻ tên Hildred Vance, Tổng Chỉ huy của quân đội Cộng hòa Scion và là người đứng đầu ScionIDE.”

Tom lăm bầm mấy câu chữ.

Vance... tôi đã nghe thấy cái tên ấy ở đâu đó rồi.

“Vance,” Chúa Tiêu nói. “Mụ dẫn đầu cuộc xâm lược Bulgaria.”

“Chính mụ ta đấy. Quân sư đứng sau vụ Ireland và vụ Balkan nữa.” Maria phà ra một làn khói mỏng. “Rất có thể mụ ta đang bảo trợ việc mở rộng lá chắn dò. Vì mục đích quân sự.”

Eliza đung đưa chân. “Nếu mụ ta đến đây thì có nghĩa là gì?”

Maria lại rít một hơi thuốc nữa, mắt nhắm nghiền. “Nó

1. IDE: International Defence Executive.

có nghĩa là,” bà nói, “chúng ta sẽ phải chiến đấu với một chiến lược gia thông minh và tàn nhẫn nhất trên đời. Một kẻ rất thạo việc triệt phá các nhóm nổi dậy theo từng đơn vị.”

Im lặng một quãng dài. Hoạt động của chúng tôi chưa đủ mạnh để chống lại quân đội.

“Thôi,” cuối cùng tôi lên tiếng, “cho dù chuyện này có liên quan tới Vance hay không...”

Tôi im bật khi Hộ vương xuất hiện ở ngưỡng cửa trong chiếc áo choàng đen dày. Các chỉ huy quan sát hẩn về e dè, nhìn kỹ đôi con ngươi xanh ngắt như băng và dáng người lực lưỡng của hắn.

“Xin thứ lỗi vì sự chậm trễ của tôi, thưa Diêm Hậu,” hắn nói.

Màu mắt hắn tiết lộ lý do cho sự chậm trễ đó - hắn đã dừng lại để ăn.

“Terebell đâu?”

“Tối nay bà ta có việc bận.”

Tôi nhận rõ từng cử động của hắn trong khi hắn ngồi xuống cạnh Chúa Tiêu. Mắt hắn khiến tôi dựng tóc gáy, nhắc tôi nhớ chính xác việc hắn phải làm để tồn tại, nhưng tôi không thể vì thế mà giận hắn. Tôi giải thích ngắn gọn cho hắn về các máy quét bị giấu kín và mối đe dọa từ chúng.

“Chúng tôi cần lời khuyên của ông,” tôi nói, “nếu muốn có cơ hội vô hiệu hóa lá chắn dò. Ông đã từng gần gũi với tộc Sargas. Ông có biết gì về nó không? Về nguồn năng lượng của nó?”

“Theo những gì ta biết về tộc Sargas thì hạt nhân rất có thể là một dạng kỹ thuật tâm linh, dùng để khai thác năng lượng do các vong tạo ra,” Hộ vương nói.

Tom nhướn mày. “Kỹ thuật sử dụng vong ư? Tôi chưa bao giờ nghe nói tới thứ gì tương tự.”

“Ngay cả người Rephaite phần lớn cũng biết rất ít về nó. Tộc Sargas là gia tộc duy nhất ghép năng lượng của thanh khí với máy móc của con người. Nhiều đồng loại của ta coi đó là hành vi ghê tởm,” Hộ vương nói. “Thật không may, ta không biết hạt nhân của lá chắn dò hoạt động ra sao.”

Tôi chậm rãi gật đầu. “Ông nghĩ liệu nó có được đặt ở Chắp chính viện không?”

“Ta sẽ hỏi điệp viên hai mang của chúng ta xem anh ta có ý tưởng gì không, nhưng ta nghĩ rằng nếu nó có ở đó thì anh ta đã cho chúng ta biết rồi.”

Alsafi Sualocin, tay do thám giá trị nhất của quân Ranthen ở Chắp chính viện. Hồi ở đặc khu, tôi chỉ biết hắn là tên vệ sĩ trung thành và tàn bạo của Nashira. Tôi đã rất sốc khi phát hiện ra hắn cũng thuộc quân Ranthen, hoạt động bí mật để lật đổ mụ.

“Mặc dù chúng ta chưa biết vị trí của hạt nhân này, song có lẽ đây là lúc cần xét đến những điều chúng ta có biết về các máy quét.” Hộ vương nhìn quanh bàn. “Nhưng các vị đều đã rõ, lá chắn dò hiện chỉ có thể phát hiện ra ba đẳng cấp thấp thị đầu tiên. Mặc dù đã rất cố gắng, Scion vẫn chưa thể điều chỉnh để nó phát hiện ra bốn đẳng cấp cao hơn.”

Maria nghiêng đầu. “Chính xác là chúng... điều chỉnh nó như thế nào kia?”

“Không ai biết, nhưng từ lâu ta đã ngờ rằng nó bao gồm việc cho lá chắn dò làm quen với huyền quang. Sẽ là hợp lý nếu lá chắn dò có thể nhận ra những thứ nó đã gặp trước kia.” Hắn ngừng lời. “Rất có khả năng bất kỳ ai trong số các vị cũng có thể được dùng để tăng khả năng phát hiện huyền quang của nó.”

Thế là đủ rồi. Nếu việc đi lại trên phố không chỉ khiến chúng tôi có nguy cơ bị bắt mà còn có thể tăng cường sức mạnh của lá chắn dò, thì chúng tôi vẫn phải tính đến chuyện lẩn trốn, dù chỉ là phương sách cuối cùng chẳng nữa.

“Nói đến chuyện hạt nhân - ông nghĩ có thể dễ dàng thay thế nó không?” tôi hỏi. “Nếu chúng ta phá hủy nó, liệu chúng có thể làm cái khác không?”

“Khó có khả năng đó,” Hộ vương nói. “Vì không thuộc tộc Sargas nên ta không phải chuyên gia về kỹ thuật tâm linh - nhưng ta biết nó rất phức tạp, không ổn định, và tinh vi. Nếu các vị phá hủy được hạt nhân hiện có, ta nghĩ sẽ phải mất rất nhiều năm chúng mới có thể khiến nó hoạt động trở lại.”

Cứ nghe giọng hần thì tôi biết đây chỉ là một lời đoán mò công phu, nhưng ít ra nó cũng cho chúng tôi chút hy vọng.

“Còn một điều nữa các vị nên nhớ,” hần nói, “một lá chắn dò được cải tiến sẽ là mối nguy hiểm lớn với Vệ Đêm. Nếu nó có thể được điều chỉnh để phát hiện ra cả bảy đẳng cấp thì sẽ không còn cần đến các sĩ quan thấu thị có tuệ nhân nữa. Chúng sẽ trở thành vật thừa, và sau đó sẽ bị Scion... loại bỏ như những người phi tự nhiên khác.” Hần nhìn tôi. “Một vài người trong số chúng có thể sẽ sẵn sàng giúp các vị tấn công hạt nhân.”

“Không đời nào,” Chúa Tiêu hậm hực. “Nghịệp đoàn không câu kết với bọn Dân Vệ.”

Tôi vốn tưởng Chúa Tiêu cũng là một tay láu lĩnh như Tom, nhưng giờ tôi nhận ra ông rất có nguyên tắc. Ít nhất ông cũng coi trọng cuộc cách mạng này, mà riêng việc đó thì đã hơn đứt khối người trong Hội đồng Phi tự nhiên rồi.

“Nếu các vị không chia bàn tay bằng hữu,” Hộ vương nói, “thì đội Vệ Đêm sẽ bị loại bỏ.”

“Tốt,” Chúa Tiêu nói.

“Chúng là bọn phản bội mà.” Eliza kéo một lọn tóc quăn. “Chúng đã lựa chọn làm việc cho Scion.”

Chị được Chúa Tiêu tặng cho một cái nhìn tán thưởng nhờ lời nhận xét này. Quả là xác đáng.

“Hộ vương nói cũng có cái hay đấy.” Maria nhún vai. “Chúng ta có thể chiêu mộ chúng. Sao lại phí hoài chúng chứ?”

“Đó sẽ chỉ là một liên minh tạm thời thôi,” tôi nói với Hộ vương. “Một khi lá chắn dò đã bị hạ, công ăn việc làm của chúng sẽ không bị đe dọa nữa.”

“Có lẽ chúng ta cũng chỉ cần một liên minh tạm thời mà thôi.”

Tất cả im lặng trong lúc tôi nghiền ngẫm việc này. Tôi có thể nghe bao nhiêu lời khuyên bảo tùy thích, nhưng chốt lại thì tôi vẫn phải là người quyết định. Tôi bắt đầu hiểu tại sao kẻ tiền nhiệm của mình, Hector, lại có thể lạm dụng quyền lực đến mức quá đáng như vậy: người đứng đầu nghịệp đoàn có rất nhiều quyền lực. Các thấu thị trong tổ chức này chỉ cúi

đầu trước sức mạnh, và trong cuộc tỉ thí, tôi đã chứng tỏ được sức mạnh của mình. Nhưng điều đó không biến tôi thành một chuyên gia châm ngòi cách mạng.

Bản năng của tôi luôn là tránh xa bọn Dân Vệ, nhưng điều chúng đem lại có thể đáng để đổi lấy những gạch đá tôi sẽ phải hứng vì đã cho chúng một cơ hội. Việc này cũng sẽ rút ruột quân số của Scion.

“Đây đúng là điều cần suy nghĩ,” tôi kết luận. “Nếu rơi vào trường hợp sự giúp đỡ của Dân Vệ là tối cần thiết cho thành công của chúng ta, thì chúng ta sẽ xem xét lại vấn đề này. Cho tới lúc đó, tôi nghĩ chúng ta không nên đánh liều tiếp cận chúng.” Mọi người đều có vẻ hài lòng với câu trả lời này. “Trong lúc này, chúng ta cần quyết định một hướng hành động tức thì đã. Dani, chị hãy làm tất cả những gì có thể để tìm hiểu xem hạt nhân của lá chắn dò là gì - và quan trọng hơn là nó nằm ở đâu. Đây là ưu tiên số một của chúng ta.”

“Đợi đã.” Tom chỉ về phía Danica. “Chẳng phải Nhiếp Hồn Trắng biết cô làm việc cho Scion sao? Và cô vẫn được vui vẻ làm ở đó sao?”

“Ừa,” Danica đáp.

Nick có vẻ lo lắng. “Kể cũng lạ, nhưng hình như ông ta chưa hề chỉ điểm cô ấy. Tôi không tin ông ta, nên tôi đã bỏ việc, nhưng nếu ông ta chưa nói gì sau ba tuần thì...”

Giọng anh kéo dài rồi dừng lại.

“Hộ vương đã kiểm tra với điệp viên hai mang của quân Ranthen rồi,” tôi giải thích. “Theo như chúng ta biết thì Dani không bị theo dõi. Anh ta sẽ cho chúng ta biết nếu tình hình có gì thay đổi.”

Trán Tom đang nhăn lại liền dãn ra.

“Trong lúc chúng ta tìm cách vô hiệu hóa lá chắn dò, tôi muốn tất cả các vị thông báo cho các nghiệp chủ và nghiệp bà của mình về mối đe dọa của những máy quét giấu kín này, đây là việc khẩn cấp đấy,” tôi nói tiếp. “Tôi muốn họ báo cáo với các vị nếu gặp phải bất kỳ máy quét nào. Chúng ta phải tìm hiểu xem những nơi kiểu nào bị nhắm tới và báo cho cả nghiệp đoàn biết. Tôi sẽ yêu cầu Phố Grub phân phát bản đồ

của tất cả các địa điểm được biết đến." Tôi gõ lên bàn. "Chúng ta cũng cần xử lý số ít những kẻ vẫn còn ủng hộ Nhiếp Hồn Trắng. Bắt chúng phải tuân phục."

"Chúng sẽ quên hết chút tình cảm vương vẫn còn lại với ông ta khi I-4 có nghịệt chủ mới thôi," Chúa Tiêu nói.

"Chưa ai tự nguyện nhận chức ấy với tôi cả."

"Họ đều nghĩ Jaxon sẽ quay lại," Eliza nói. "Họ đều sợ chiếm chỗ của ông ta."

Tất nhiên rồi. Ngay cả khi Jaxon đã bỏ đi, cái bóng của ông ta vẫn bao phủ khắp thành, như suốt hàng bao thập kỷ nay.

Thông thường, cách duy nhất để thay thế người cai quản của một khu là khi người đương nhiệm bị giết và không có đồng tử nào kế tục. Trong khu sẽ có một cuộc tranh giành quyền lực trước khi có người tự nhận chức với Hội đồng Phi tự nhiên.

Tôi không biết Jaxon có chọn đồng tử mới trước khi ông ta bỏ đi hay không, và nói thật là tôi cũng chẳng quan tâm. Nhưng tôi cũng không muốn có cảnh hỗn loạn trong khi nghiệp đoàn tìm ra người thay thế phù hợp nhất.

"Một trong số các vị chắc hẳn phải có một người tiến cử rồi. Tôi muốn các vị động viên họ ra trình diện ở phiên tòa ngày mai. Để chúng ta có thể kết thúc chuyện này." Tôi đứng dậy. "Nội trong một ngày tôi sẽ gửi lệnh đi."

Sau những câu "chúc ngủ ngon" khe khẽ, các chỉ huy rời khỏi nơi trú ẩn. Trong khi Nick và Eliza đi kiểm tra an ninh cho tòa nhà thì tôi dọn dẹp giấy tờ.

Hộ vương là người cuối cùng đứng dậy. Lần đầu tiên trong nhiều tuần, chỉ có hai chúng tôi với nhau. Tôi cúi đầu xuống trong lúc hắn bước ra cửa.

"Ông định đi sao?"

"Ta phải đi," hắn đáp. "Để nói chuyện với Terebell về những điều em phát hiện ra."

Tôi không thể chịu nổi bầu không khí này giữa hai chúng tôi. Sợi dây vàng - mối liên hệ mong manh đã nối giữa hồn chúng tôi suốt mấy tháng trời - lẽ ra có thể cho tôi biết hắn

đang nghĩ gì, đang cảm thấy như thế nào, nhưng tôi chỉ cảm nhận được một căn buồng vang vọng lại khoảng trống trong tôi.

“Em phải loại trừ những kẻ vẫn còn ủng hộ Jaxon, Paige.” Hấn dừng bước. “Terebell muốn như vậy. Nếu em không làm được, em sẽ khiến bà ta không vừa lòng.”

“Ông vừa nghe em nói rồi còn gì...”

“Ta không nói đến những kẻ ủng hộ chung chung. Em biết hai người cụ thể mà ta muốn nói rồi đấy.”

Zeke và Nadine. Tôi liếc nhìn hấn từ sau mái tóc. “Ông đã nói với Terebell là em còn không đuổi họ ra khỏi I-4 chưa?”

“Chưa.”

“Nhưng rồi ông sẽ nói.”

“Có thể ta sẽ không có lựa chọn nào khác. Bà ta sẽ hỏi.”

“Và ông sẽ nói thật.”

“Nghe giọng em có vẻ bực bội.”

“Thật thế à, Hộ vương?”

“Đúng vậy.”

Tôi day day sống mũi. “Terebell cứ phát cuồng lên vì một nhóm những kẻ ủng hộ Jaxon,” tôi giải thích một cách bình tĩnh hơn. “Bà ta phải thôi đi. Em biết bà ta ghét ông ta - em biết đây là chuyện tư thù với bà ta, và với ông - nhưng nếu em phải nghĩ về chuyện đó, em sẽ sao nhãng khỏi những việc em cần tập trung hơn, như là lá chắn dò chẳng hạn.”

“Bà ta coi việc em không muốn thay thế ông ta là dấu hiệu chứng tỏ em vẫn đang lén lút trung thành với nghiệt chủ cũ của mình. Rằng em vẫn đợi ông ta quay lại. Việc em không đuổi Zeke và Nadine càng chỉ khiến bà ta nghi ngờ hơn.”

“Ôi trời đất ạ...” Tôi khoác áo vào. “Em sẽ xử lý. Cho em vài ngày thôi.”

“Em đang lẫn lộn việc này vì tình cảm của Nick với Zeke.”

“Có thể ông hiểu rõ tâm trí Terebell, Hộ vương ạ, nhưng đừng tưởng ông nhìn thấu được tâm trí em.”

Hấn im bật, nhưng mắt hấn cháy rực lên.

Mặt tôi nóng bừng. Không để mình kịp nói thêm gì nữa, tôi xách túi lên và đi ra cửa.

“Có lẽ em nghĩ ta quy lụy quân Ranthen. Có lẽ việc ta coi trọng nghĩa vụ đã khiến em thất vọng,” hắn nói. Tôi dừng lại. “Terebell là bá chủ của ta. Ta phải phụng sự và trung thành với bà ta - nhưng đừng nghĩ ta là một thứ công cụ vô tri vô giác chỉ biết làm theo lệnh bà ta. Ta xin nhắc cho em nhớ rằng ta làm chủ chính mình. Ta xin nhắc cho em nhớ rằng ta đã từng không nhượng bộ trước quân Ranthen. Và ta vẫn vậy.”

“Em biết,” tôi nói.

“Em không tin ta.”

Tôi thở hắt ra một hơi dài. “Em không biết mình tin gì nữa.”

Hộ vương lướt mắt nhìn qua mặt tôi, rồi khẽ đưa tay xuống cầm tôi, nâng mặt tôi lên. Tim tôi đập thình thịch khi tôi nhìn vào mắt hắn.

Sự tiếp xúc này đánh thức trong tôi một điều đã ngủ yên suốt nhiều tuần, kể từ sau cái đêm trước cuộc tử thí. Trong lúc chúng tôi quan sát nhau, chỉ kết nối bằng một chút đụng chạm từ đầu ngón tay của hắn, tôi không biết mình muốn làm gì; không biết tôi muốn *hắn* làm gì nữa. Hãy bỏ mặc em. Hãy nói với em. Ở lại với em.

Tay tôi cử động như bản năng - lướt lên bờ vai hắn, đặt lên gáy hắn. Lòng bàn tay hắn lướt dọc lưng tôi. Tôi sẫm soi hắn như sẫm soi một tấm bản đồ để tìm một lối đi tôi đã biết cách đây lâu lắm rồi, đuổi theo những đường nét quen thuộc, học lại những gì tôi đã quên mất. Khi trán chúng tôi chạm nhau, mộng trường của tôi nhảy nhót đầy những ngọn lửa mà hắn luôn thấp lè tè trong đó.

Chúng tôi im lặng hồi lâu. Ngón tay tôi tìm thấy chỗ lõm nơi cổ họng hắn, nơi mạch hắn đang đập - và tôi bắn khoả, như tôi đã từng bắn khoả trước kia, tại sao một sinh vật bất tử lại cần nhịp tim. Tôi bắt nó khiến mình bình tâm lại, nhưng nó chỉ khiến tim tôi đập càng nhanh hơn. Tay hắn vuốt qua những lọn tóc xoăn của tôi; tôi cảm thấy hơi thở của hắn phả lên tóc, cảm thấy hơi ẩm tràn lên khắp bên dưới da mình. Khi tôi không thể chịu đựng sự xa cách thêm nữa, tôi vòng tay quanh cổ hắn và thu hẹp chút khoảng cách giữa chúng tôi.

Giống như đốt lên một ngọn lửa sau nhiều ngày mưa dầm. Tôi áp miệng vào miệng hắn, điên cuồng tìm kiếm một sự kết nối, và hắn đáp lại. Tôi nếm được đầu tiên là vị rượu, một chút mùi gỗ sồi, rồi đến hắn.

Sự căng thẳng khi phải tránh xa hắn đã suýt khiến tôi vỡ làm đôi. Giờ khi được áp sát vào ngực hắn, tôi đã nghĩ sự căng thẳng đó sẽ giảm bớt, nhưng tôi chỉ muốn hắn ôm tôi chặt hơn, gần hơn. Chúng tôi hôn nhau với sự thèm thuồng gần như đau đớn, cơn đau càng tăng gấp bội bởi những tuần xa cách. Tôi lần tìm tay nắm cửa mà không thấy có chốt hay chìa khóa để giúp chúng tôi không bị phát hiện - nhưng tôi không thể dừng lại. Tôi cần điều này.

Môi hắn mở khóa môi tôi. Huyền quang của chúng tôi đan cài vào nhau, như mọi khi. Tim tôi đập mạnh khi nghĩ đến việc Terebell hay một người thuộc quân Ranthen khác có thể bước vào; mỗi liên minh mong manh này sẽ đổ vỡ. “Hộ vương,” tôi thì thào, và hắn lập tức dừng lại - nhưng giờ khi tôi đã có lại hắn, tôi không thể bắt mình kết thúc việc này. Tôi kéo hắn lại gần mình, và tay hắn lại đặt lên eo tôi. Khi tôi hít vào một hơi, môi hắn lướt qua vết sẹo trên quai hàm tôi và khiến da tôi trở nên mỏng như giấy. Hắn nhẹ nhàng mở cổ áo khoác của tôi và hôn lên cổ tôi, lướt trên mặt dây chuyền nằm giữa xương quai xanh tôi. Một tiếng kêu trầm buột ra khỏi miệng tôi khi một luồng run rẩy lan dọc người tôi.

Tôi chỉ cảm nhận được mộng trường kia khi nó đã tới quá gần. Tôi giật mình đẩy Hộ vương ra và ngồi phịch xuống cái ghế gần đó nhất. Một giây sau Maria bước vào.

“Tôi để quên áo khoác. Vẫn còn đây à, Hộ vương?”

Hắn nghiêng đầu. “Paige và ta có việc riêng cần bàn.”

“À.” Bà với chiếc áo khoác vắt trên lưng ghế. “Paige, cô bé thân mến, trông cô như... đang sốt ấy.”

“Đúng là tôi thấy hơi nóng hơn bình thường thật,” tôi nói.

“Cô nên bảo Nick khám cho.” Maria nhìn hai chúng tôi.

“Thôi, đừng để tôi giữ chân các vị nữa.”

Bà choàng áo lên vai và đi ra.

Hộ vương đứng yên tại chỗ. Máu tôi nóng rực, chạy rần rập khắp người. Cả người tôi mềm rũ, như thể cái đụng chạm của hắn đã xé bỏ một lớp áo giáp tôi không biết là mình đang mang. Không còn ai khác ở gần, không còn ai khác đang đến nữa.

“Em đã gần như quên mất những mối nguy khi ở cạnh ông,” tôi nói, cố tỏ vẻ bông đùa.

“Hừm.”

Mắt chúng tôi thoáng gặp nhau. Tôi muốn, cần, được tin rằng chuyện này là thực - nhưng người tôi đã cứng đờ khi nhớ đến sự nguy hiểm, khi nhớ đến Jaxon cùng cái cười nhạo báng trong mắt ông ta. *Arcturus Mesarthim chẳng là gì khác ngoài món nhử của bà ta. Mỗi câu của bà ta. Và cô, cô em của tôi - cô đã cắn câu.*

“Em nên... ngủ một chút.” Tôi đứng dậy. “Mai là phiên tòa xử Ivy rồi.”

Phiên tòa này là để xét xử việc nó là một phần của chợ xám; vì đã giúp Vua Đồng Nát bán các thâu thị làm nô lệ.

“Em sẽ đưa ra phán xét đúng đắn thôi,” Hộ vương nói.

Bằng cách nào đó, hắn đã biết rằng tôi không dám chắc phải xử con bé ra sao. “Terebell có cử ai đến chứng kiến phiên tòa không?”

“Errai.”

Tuyệt. Errai thân thiện chẳng kém gì một cái đấm vào mồm. “Đừng nhìn ta như thế,” Hộ vương khế nói.

“Em có nhìn gì đâu. Em *yêu quý* Errai cực kỳ.” Nụ cười của tôi tắt gần như ngay khi nó vừa nở ra. “Hộ vương, em... Mà thôi. Chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon, cô bé mộng mơ.”

Ba người kia không hỏi vì sao lâu thế tôi mới ra chỗ họ. Nick biết chuyện Hộ vương, và tôi có cảm giác Eliza cũng ngờ ngợ. Thỉnh thoảng tôi bắt gặp chị nhìn từ tôi sang Hộ vương, mắt đảo điên vì tò mò.

Chúng tôi xông vào cơn bão tuyết. Trong khi chúng tôi cắm đầu đi ngược gió, tôi cố không nghĩ về chuyện vừa xảy

ra. Maria đã suýt thấy được sự thật, và mặc dù tôi không nghĩ bà sẽ đến mách với Terebell, chắc bà cũng sẽ không thể không tiết lộ việc này với ít nhất một chỉ huy khác. Bí mật của chúng tôi có thể sẽ bị phanh phui. Dù việc được ở gần hắc có giúp tôi cất một gánh nặng, nó vẫn quá nguy hiểm.

Nhưng tôi nhớ việc nói chuyện với hắc. Tôi nhớ việc chỉ ở bên hắc mà thôi. Tôi muốn hắc - nhưng điều tôi muốn có lẽ chỉ là một ảo giác. Mọi chuyện dường như đơn giản hơn nhiều khi tôi chưa trở thành Diêm Hậu.

Khi chúng tôi đi qua một hiệu thuốc ở cuối một dãy cửa hàng, Eliza dừng phắt lại. Nick và tôi quay lại nhìn chị.

“Không sao đâu,” Nick nhẹ nhàng nói. “Đi nào. Chúng ta sẽ tránh xa...”

“Tất cả mọi thứ?”

“Cô sẽ ổn thôi.”

Eliza ngần ngừ bước tiếp. Chúng tôi đi hai bên chị, như thể huyền quang của chúng tôi có thể che chắn cho huyền quang của chị.

Chúng tôi không bao giờ ở lại lâu trong các nhà an toàn, nhưng nơi tôi yêu thích nhất là một căn nhà liền kề ở Limehouse, nhìn ra bến tàu, mà giờ chúng tôi vừa đến. Sau khi chúng tôi khóa trái cửa, Danica đi thẳng lên phòng còn Eliza thì xuống tầng hầm. Tôi đi làm cho mình một chén xúp.

Một bên đầu tôi bắt đầu đau rần rật. Tôi không biết chúng tôi sẽ làm gì nếu không loại bỏ được lá chắn dò. Vị trí hạt nhân của nó chắc hẳn là tối mật, và thông tin giúp được chúng tôi thì lại khó có thể lọt vào đơn vị của Danica. Thật khó để không gục ngã trước nỗi kinh hoàng.

Khi húp chén xúp, tôi gần như không nếm được vị gì. Tôi kiệt sức vì nghi ngờ tất cả mọi người và mọi thứ. Đột nhiên tôi nhận ra rằng cho dù có làm gì tiếp theo thì tôi cũng phải phân giải mối quan hệ của mình với Hộ vương. Suốt ba tuần qua, những lời Jaxon nói đã cắm móng vuốt vào tâm trí tôi và khiến chất độc e sợ lan ra khắp nơi. Tôi đã bắt đầu nghi ngờ động cơ của Hộ vương. Bản khoản không biết có phải hắc đang thay mặt quân Ranthen thao túng tôi hay không. Họ đã